

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 323/2024
28.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужила АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ђенадић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3411/23 од 06.09.2023. године, у седници одржаној 28.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3411/23 од 06.09.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3411/23 од 06.09.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1870/21 од 08.12.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 1870/21 од 29.05.2023. године, ставом првим, четвртим, седмим, десетим и тринаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду, за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године, исплати одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и одређене износе на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 25.09.2021. године. Ставом другим, трећим, петим, шестим, осмим, деветим, једанаестим, дванаестим, четрнаестим и петнаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се обавезе тужени да им на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати одређене износе са каматом, као и одређене износе на име законске затезне камате обрачунате од доспелости до 25.09.2021. године. Ставом шеснаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама солидарно исплати трошкове парничног поступка од

275.000,00 динара са каматом. Ставом седамнаестим изреке, тужиле су ослобођене обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3411/23 од 06.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужила и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом, четрнаестом, петнаестом и шеснаестом изреке и решење садржано у ставу првом изреке решења о исправци од 29.05.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у усвајајућем делу, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужиле су поднеле одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је правноснажном пресудом одлучено, а у делу који се ревизијом побија, је исплата на име мање исплаћене зараде. О овом праву тужила и висини тражене разлике, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у односу на побијани део, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 18.03.2021. године, а побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не

прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**